

Arrest

nr. 284 515 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 20 oktober 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 29 juni 2022, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 augustus 2022 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2022, dat op 3 oktober 2022 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer,
Naam + voornaam: [K.V.]
[...]
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: De asielprocedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 05.02.2016. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2022, dat op 3 oktober 2022 aan verzoekster werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw,
Naam + voornaam: [K.D.]
[...]
nationaliteit: Albanië
+ kinderen
[K.E.] [...]
[K.L.] [...]
[K.F.] [...]
[K.S.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: De asielprocedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 05.02.2016. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) voorziet dat zowel het verzoekschrift als de hierbij gevoegde afschriften ondertekend moeten zijn. Hij betoogt dat het hem meegedeelde afschrift niet is ondertekend en dat er ook geen sprake is van een digitale handtekening, zodat het beroep als onontvankelijk moet worden afgewezen.

3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat het verzoekschrift, overeenkomstig artikel 39/57-1, § 2 van de Vreemdelingenwet, werd ingediend via elektronische weg en dat artikel 6, derde lid van het PR RvV luidt als volgt:

“Bij de procedurestukken die via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het Koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk Wetboek worden ingediend, moeten geen afschriften worden gevoegd.”

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het ingestelde beroep onontvankelijk is omdat een eensluidend verklaard afschrift van het verzoekschrift niet zou zijn ondertekend. Een eensluidend verklaard afschrift van het verzoekschrift dient in casu immers niet te worden gevoegd door verzoekers.

De Raad wijst er, ten overvloede, daarnaast nog op dat de ondertekening van een verzoekschrift erop is gericht zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de persoon die het indient. Wanneer een verzoekschrift wordt ingediend via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk Wetboek (hierna: het koninklijk besluit van 16 juni 2016) dan is de identiteit van de steller van het verzoekschrift automatisch gekend.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 luidt immers als volgt:

“De verantwoordelijke voor de verwerking met betrekking tot het e-Box netwerk maakt gebruik van informaticatechnieken die :

- de oorsprong en de integriteit van de inhoud van de zending verzekeren door middel van aangepaste beveiligingstechnieken;*
- de vertrouwelijkheid van de inhoud van de zending waarborgen;*
- toelaten dat de afzender en de bestemming ondubbelzinnig kunnen worden geïdentificeerd en geauthentiseerd en dat het tijdstip van de verzending en ontvangst ondubbelzinnig kan worden vastgesteld;*
- een bewijs van verzending en ontvangst van de zending registreren of loggen in het systeem en op verzoek van de afzender dit bewijs aan hem afleveren;*
- de volgende gegevens registreren of loggen in het systeem : de identiteit van de afzender en bestemming, de statussen, het tijdstip van de verzending, de ontvangst en de opening en het uniek nummer toegekend aan de zending;*
- systeemfouten melden en de tijdstippen registreren waarop systeemfouten verhinderen dat er wordt verzonden of ontvangen, en deze periodes systematisch beschikbaar maken voor de belanghebbenden. De bewaartermijn van de geregistreerde gegevens bedraagt dertig jaar. De bewaartermijn wordt zo nodig verlengd tot alle rechtsmiddelen van elk hangend geding waarop de gegevens betrekking hebben, uitgeput zijn.*

Het e-Box netwerk voorziet in een strikt en adequaat gebruikers- en toegangsbeheer dat toelaat gebruikers te identificeren, te authentifieren en hun relevante kenmerken of hoedanigheden, mandaten en toegangsmachtigingen te controleren en beheren.” (eigen onderlijning)

Het gegeven dat een verzoekschrift dat via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 bij de Raad werd ingediend niet werd voorzien van een manuele of digitale handtekening, doet geen afbreuk aan het feit dat de identiteit van

de indiener van het verzoekschrift ondubbelzinnig kan worden vastgesteld en dat aan de doelstelling van de wetgever werd voldaan.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting, van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

“In de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter voor [L.], ingediend bij aangetekende brief dd. 29 juni 2022, wordt uit het verslag van de kinderpsychiater, dr.[E.S.], geciteerd (eigen onderlijning):

“(…)

De noodzakelijke aangepaste vorm van onderwijs zal voor [L.] een sterk bepalende rol blijven spelen en dit tot aan haar jongvolwassenheid. Het niet meer kunnen steunen op deze aangepaste omgeving zal haar ontwikkeling en psychisch functioneren ernstig in gevaar brengen.

Verdere gespecialiseerde medische zorg, inclusief psychiatrische opvolging blijft voor dit meisje van groot belang. Wij zijn van oordeel dat dit enkel kan opgenomen worden binnen een gespecialiseerde academische setting.

Het mag duidelijk zijn uit al het bovenstaande dat belangrijke negatieve veranderingen in de leefomstandigheden van [L.] (en van haar gezin) ten allen prijze moeten vermeden worden. Uiteraard zal daarentegen een verbetering van de huidige (precaire) leefsituatie ook belangrijke positieve gevolgen hebben voor de ontwikkeling en het welbevinden van deze minderjarige.

(…)”

Met andere woorden: de behandelende kinderpsychiater geeft uitdrukkelijk en nadrukkelijk aan dat elke verandering in leefomstandigheden “ten allen prijze moet vermeden worden”.

Dat elke wijziging in de leefomstandigheden vermeden dient te worden, wordt veelvuldig bevestigd in door de behandelend psychiater en ook in het evolutieverslag van het MFC Sint-Gregorius:

- verslag dr. [E.S.] dd. 12 mei 2022 (stuk 2) (eigen onderlijning):

- “ (...) verder heeft ze een uitgesproken nood aan duidelijkheid en voorspelbaarheid. (...)” (p. 4);*
- “ (...) Gezien een voorspelbaar leefklimaat voor de ontwikkeling van en de zorg voor [L.] van primordiaal belang zijn (...)” (p. 5);*
- “ (...) De school is voor [L.] een heel belangrijke omgeving, niet enkel op cognitief of pedagogisch vlak, maar ook als een plek waar voorspelbaarheid, verbondenheid, veiligheid en betrokkenheid geboden kunnen worden (...)” (p. 5);*
- “ (...) Conclusie: voor kinderen zoals [L.] met een complexe medisch-psychiatrische problematiek waarbij naast de ernstige visusstoornis er ook sprake is van Autisme Spectrum Stoornis en Emotieregulatie-problemen kaderend in haar traumatische voorgeschiedenis, is een veilige, voorspelbare en aangepaste leef- en onderwijsomgeving van enorm belang. Veranderingen in deze omstandigheden kunnen ernstige (en blijvende) bijkomende psychische problemen veroorzaken die haar ontwikkeling nog meer in het gedrang zullen brengen. (...)” (p. 6);*

- evolutieverslag MFC Sint-Gregorius dd. 7 december 2021 (stuk 6):

- “(...) Te veel prikkels en overgangssituaties kunnen haar veel stress geven (...)”*

- “(...) Doelen MFC-ondersteuning: [L.] een veilig en gestructureerde omgeving bieden waarin ze rust kan vinden en tot ontwikkeling kan komen. (...)”
- “ (...) [L.] heeft een veilige, vertrouwde en gestructureerde omgeving nodig, waarbij de ze de nodige rust ervaart en zich goed kan voelen (...)”

De jonge [L.] verblijft inmiddels sedert 2015 op Belgisch grondgebied, volgt sedertdien les in de Nederlandse taal en loopt reeds geruime tijd school in de voor haar vertrouwde en gestructureerde omgeving van MFC Sint-Gregorius.

Deze vertrouwde en voorspelbare omgeving wordt door de kinderpsychiater (uitdrukkelijk) beschouwd als een voorwaarde om bijkomende psychische problemen te vermijden en de psychiater benadrukt dat [L.] er alle belang bij heeft dat haar leefomstandigheden niet zouden zijn gewijzigd.

Het is niet voor redelijke betwisting vatbaar dat een terugkeer van [L.] naar Albanië dient te worden beschouwd als een belangrijke verandering in haar leefomstandigheden:

- [L.] is reeds ca. 7-8 jaar niet meer in Albanië geweest;
- [L.] loopt reeds jarenlang school in de Nederlandse taal en heeft niet de minste affiniteit met het Albanees onderwijssysteem; het
- [L.] kan thans genieten van een fijnmazig uitgebouwde ondersteuning (binnen en buiten de school), d.i. voor haar een vertrouwd, voorspelbaar en veilig kader;

Een terugkeer door [L.] naar Albanië dient derhalve als bijzonder ingrijpend te worden beschouwd, aangezien deze terugkeer gepaard gaat met een andere taal, andere gebruiken, andere leermethodieken, andere mensen,...

Zulke wijziging zal lijden tot ernstige en onherstelbare psychische problemen en regressie, hetgeen duidelijk wordt geattesteerd door de behandelende kinderpsychiater. (zie stuk 2)

8.

Verwerende partij behoort rekening te houden met deze specifieke omstandigheid welke hij redelijkerwijze behoorde te kennen alsook de relevantie van deze omstandigheid voor de beoordeling van de aanvraag, a fortiori daar deze omstandigheid uitdrukkelijk werd geïndiceerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf en zelfs medisch wordt geattesteerd door de behandelende kinderpsychiater.

In casu wordt aan verzoekers (en de kinderen) bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen, i.e. een beslissing waarvan redelijkerwijze kan gesteld worden dat deze onverenigbaar is met het belang van [L.] bij het behoud van een voorspelbare en vertrouwde leefomgeving.

Een gedwongen terugkeer binnen een termijn van 7 dagen zou de grootst denkbare (én abrupte) verandering in de leefomgeving van [L.] betekenen, met ernstige psychische schade in hoofde van [L.] voor gevolg (cfr. attest kinderpsychiater [E.S.]). De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is van aard verzoekers en [L.] in een mensonterende situatie te brengen waartoe geen enkele noodzaak voorligt, zodat de bestreden beslissing als strijdig met art. 3 EVRM dient te worden beschouwd.

Uit het administratief dossier blijkt bijv. al evenmin dat verwerende partij ook maar het minste onderzoek heeft gevoerd naar de (onmiddellijke) beschikbaarheid van bijv. het aangepast onderwijs waarvan wordt voorgehouden dat dit beschikbaar zou zijn in Tirana (cfr. de verwijzing naar een “special school” aldaar).

Het is daarentegen aannemelijk dat dit onderwijs (en ook de andere gespecialiseerde zorgen) niet onmiddellijk beschikbaar is / zijn voor [L.]:

- het schooljaar is inmiddels geruime tijd lopende, en [L.] kan uiteraard niet zomaar intreden / aansluiten in de geciteerde “special school” voorzover deze als adequate onderwijsinstelling zou kunnen worden beschouwd voor [L.], quod non;
- zoals aangegeven in de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf, zijn verzoekers afkomstig uit Mashterkor, i.e. op 2-3 uur rij-afstand van Tirana, hetgeen het de facto onmogelijk maakt om school te lopen in de betreffende (en enige) “special school” in Tirana;
- een gespecialiseerde revalidatiesetting is niet aanwezig e.d.m.;

Verwerende partij heeft grovelijk verzuimd terzake enig onderzoek te voeren en heeft verzuimd deze omstandigheid (sterke reactie bij wijziging context) mee te nemen bij de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, hetgeen hij redelijkerwijze uiteraard wel behoorde te doen, aangezien in de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vw. nadrukkelijk en bij herhaling werd gewezen op het belang van (het behoud van) een voorspelbare leefomgeving voor [L.], zodat verwerende partij niet kan voorhouden hieromtrent onwetend te zijn geweest.

Verwerende partij wijdt helaas geen enkel onderzoek en zelfs geen woord aan het medische belang voor [L.] om niet blootgesteld te worden aan een ingrijpende wijziging in haar leefomstandigheden.

Het volstrekte verzuim om rekening te houden met voormelde specifieke omstandigheid (= medisch uitdrukkelijk geïndiceerde voorwaarde om tot stabilisatie te komen) wijst op een onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing en betekent dat niet met alle relevante feitelijke gegevens rekening werd gehouden, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht i.u.o. de motiveringsplicht (art. 62 Vreemdelingenwet) kan worden aangenomen.”

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, aangezien werd vastgesteld dat zij langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied verblijven. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat het door verzoekers ingediende verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien aan verzoekers op 3 oktober 2022 niet alleen de in voorliggende zaak bestreden beslissingen, doch ook een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen wordt afgewezen en een medisch advies waarin omstandig wordt aangegeven waarom de gezondheidsproblemen van hun dochter L. geen beletsel vormen om terug te keren naar Albanië werden ter kennis gebracht, kan niet worden geoordeeld dat de formele motiveringsplicht in casu werd geschonden omdat in de bestreden beslissingen zelf hieromtrent niet nogmaals overwegingen werden opgenomen. Indien een bestuur in een beslissing een bepaalde argumentatie weergeeft waaruit blijkt waarom de gezondheidssituatie van een persoon niet wordt aanvaard als een reden die een terugkeer naar het herkomstland van deze persoon en zijn verwanten in de weg kan staan, dan is het evident dat deze zelfde argumentatie ook geldt bij een andere dezelfde dag genomen beslissing met betrekking tot deze persoon of zijn verwanten. In dit verband moet eraan worden herinnerd dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoekers wisten waarom de aangevoerde gezondheidsproblematiek van een van hun kinderen niet wordt beschouwd als een hinderpaal om de bestreden beslissingen te nemen. De doelstelling van de formele motiveringsplicht werd dus bereikt en er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoekers enig belang hebben bij hun grief dat verweerder zijn argumentatie niet herhaalde in de bestreden beslissingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. In artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 is vastgelegd wat wordt bedoeld met “bestuurshandeling”, “bestuur” en “bestuurde” in het raam van deze wet. Uit het betoog van verzoekers kan niet worden afgeleid dat deze bepaling werd geschonden.

4.2.3. Daarnaast moet worden herhaald dat de bestreden beslissingen werden genomen nadat verzoekers' aanvraag om, gelet op de medische problemen van hun dochter L., tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd werd afgewezen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat een door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer, naar aanleiding van deze aanvraag, een onderzoek deed en oordeelde dat de gezondheidsproblemen van L. geen beletsel vormen om te reizen en de medische zorgen die dit kind behoeft ook in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze arts heeft tevens vastgesteld dat er in Albanië onderwijsinstellingen zijn waar kinderen met een autismespectrumstoornis onderricht kunnen krijgen. In deze omstandigheden is het niet incorrect of kennelijk onredelijk om de gezondheidsproblemen en de bijzondere onderwijsnoden van L. niet als een beletsel te zien om de bestreden beslissingen te kunnen nemen.

Waar verzoekers voorhouden dat "elke" verandering in de levensomstandigheden van hun dochter L. moet worden vermeden, dient de Raad op te merken dat de door hen geconsulteerde psychiater dit niet heeft gesteld. Hij heeft aangegeven dat "belangrijke negatieve" veranderingen moeten worden vermeden. Elke verandering in het leven van een persoon vermijden is trouwens onmogelijk. Er blijkt verder niet dat wanneer L. zou terugkeren naar Albanië – een land waar zij en de andere gezinsleden legaal kunnen verblijven, haar ouders door middel van een tewerkstelling in een inkomen kunnen voorzien, waar de kinderen in de thuistaal onderwijs kunnen volgen en waar een beroep kan worden gedaan op andere familieleden –, dit een belangrijke negatieve verandering zou zijn.

Verzoekers benadrukken dat de kinderpsychiater die zij consulteerden in een verslag noteerde dat hun dochter L. nood heeft aan duidelijkheid en voorspelbaarheid. Het gegeven dat dit kind reeds een aantal jaren in België verblijft en in het Rijk medisch wordt begeleid en naar school gaat, impliceert evenwel niet dat het in het land van herkomst geen gestructureerd leven kan hebben in een veilige, voorspelbare en aangepaste leef- en onderwijsomgeving. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat alvorens de bestreden beslissingen werden genomen werd vastgesteld dat de nodige medische en onderwijsvoorzieningen in Albanië aanwezig zijn.

Verzoekers tonen ook met hun toelichting dat L. reeds sedert 2015 in België verblijft, dat zij dus al zeven jaar niet meer in Albanië is geweest, dat zij onderwijs volgt in het Nederlands, dat zij geen affiniteit heeft met het Albanese onderwijssysteem en dat zij in België een goede ondersteuning kan genieten, niet aan dat voorgaande vaststellingen incorrect zijn. Verzoekers kunnen trouwens ook moeilijk worden gevolgd in hun stelling dat de taal van het land waar L.K. werd geboren en waar zij haar eerste levensjaren doorbracht en die, aangezien niet blijkt dat verzoekers het Nederlands bij hun aankomst in België machtig waren, ook als thuistaal zal zijn gebruikt, een vreemde taal is. Er wordt door verzoekers tevens niet bewezen dat er in Albanië gebruiken of leermethodieken bestaan die zodanig afwijken van deze in België dat er kan worden gesproken van dreigende ingrijpende veranderingen en ook in België zal L. op regelmatige tijdstippen worden geconfronteerd met mensen en situaties die zij voorheen nog niet kende.

De beschouwingen van verzoekers leiden niet tot het besluit dat verweerder onvoldoende aandacht zou hebben besteed aan de specifieke situatie van hun dochter L., zoals deze blijkt uit de door hen overgemaakte attesten, of dat hij door het nemen van de bestreden beslissingen onredelijk optrad.

Inzake de bemerking van verzoekers dat hen slechts een termijn van zeven dagen werd toegekend om het grondgebied van het Rijk en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, moet worden gesteld dat niet blijkt dat zij enig actueel belang hebben bij deze grief, nu zij deze termijn hoe dan ook niet hebben gerespecteerd. Verzoekers hebben daarenboven de mogelijkheid om in te schrijven op een programma met het oog op een vrijwillig vertrek en om een verlenging van de termijn voor het vertrek te vragen. Er kan dan ook niet worden besloten dat het feit dat verweerder in de bestreden beslissingen een termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten bepaalde leidt tot een abrupte verandering in de leefomgeving van hun dochter, die medische problemen heeft. Verder herhaalt de Raad dat de wijzigingen waaraan verzoekers refereren dienen te worden gerelativeerd, aangezien werd vastgesteld dat de bijzondere noden die hun dochter behoeft ook in Albanië kunnen worden gelenigd.

Aangezien verzoekers er geen probleem van maakten om hun land te verlaten en honderden kilometers te reizen om een van hun kinderen de nodige begeleiding te laten krijgen, kunnen zij bezwaarlijk stellen dat verweerders vaststelling dat er voor L. een mogelijkheid is om onderwijs te volgen in een school in Tirana niet volstaat, omdat zij oorspronkelijk afkomstig zijn uit Mashterkor. Aangezien zij hun initiële verblijfplaats reeds lang hebben verlaten kan niet worden geoordeeld dat zij zich, zo nodig, niet dichter

bij de onderwijsinstelling waar hun kind een betere begeleiding kan krijgen kunnen vestigen. Verzoekers tonen ook niet aan dat er een risico bestaat dat het hun dochter niet zal worden toegestaan om onderwijs te volgen aan een instelling met voorzieningen voor autistische kinderen en verweerder vermag aan te nemen dat wanneer er dergelijke onderwijsvoorzieningen bestaan kinderen met autisme in regel tot deze instellingen worden toegelaten en er ook mogelijkheden bestaan om tijdens een lopend schooljaar te starten. Van verweerder kan daarenboven niet worden verlangd dat hij het leven van verzoekers in hun plaats in detail organiseert alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of dat deze zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting, van de materiële motiveringsverplichting of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.2.4. Op grond van verzoekers' toelichtingen kan, mede gelet op het voorgaande, ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissingen ertoe leiden zij of hun kinderen worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK